

Охлю-Бохлю скри и пакъ извади отново рогата си. Толкозъ много се той смая.

— Азъ се чудя, откъдѣ се явяватъ въ младежъта такива безмислени надежди! Хубаво ще бжде, ако отъ рано още ти израсте кжщичка на гърба като мене, а то, иначе, дѣ ще се криешъ при нещастие? А и отъ дѣ се налапа ти съ такива безмислици, че ще имашъ крила?

— О, не, не е безмислица това, — възрази гжсеницата. — Въ първия день още на моя животъ долетѣ при менъ една пеперудка. Тя кацна тукъ, до мене. Азъ съ завистъ и възхищение гледахъ на нейнитѣ пъстри крила. Тя ме гледаше нѣжно и ми каза: „Мило дѣте, радвай се! Ще дойде врѣме и ти ще станешъ прѣкрасна пеперудка, ще видишъ златното слънце и ще летишъ въ чистия, прозраченъ въздухъ“ . . .

— И ти вѣрвашъ всички тия глупости, които ти надрънка тя? — изика Охлю-Бохлю.

— О, да, вѣрвамъ, вѣрвамъ, — потвърди малката гжсеница. — Азъ чувствавамъ, че тя говорѣше истината. Иначе, защо ме привлича и мами слънцето? Защо азъ мечтая за миризливитѣ цвѣта на ливадата? Защо ми сж така мили тия красиви пеперудки?

Охлю-Бохлю поклати глава мълчаливо. Той видѣ, че не си струва труда да я разубѣждава.

Минаха нѣколко дни.

Малката гжсеничка нѣщо се смири, като че се загуби.

Една сутринъ рано-рано Охлю-Бохлю я пообиколи. Гжсеничката лежеше, увита въ нѣкакво си кожухче, и дълбоко спѣше. Охлю вика, крѣска, бута я, но тя се не помръдна.

— Ето я, — каза той, — мечтаеше да стане пеперудка, а сега лежи мъртва и не може и да шавне. Жалко! . . . Добра съсѣдка бѣше, — . . . и безъ да довърши, той си замина.

Минаха се пакъ нѣколко дни.

Охлювътъ бѣше забравилъ вече за своята съсѣдка. Случи му се еднажъ, обаче, да мине на другия край на листа и остана като гръмнатъ. До разпуканото кожухче на гжсеницата стоеше чудно красива пеперудка, която си оправяше крилцата.